

EL DEMOCRATA

ÓRGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRÁTICA

Número suelto, 15 cts.

Saldrá los domingos

Trimestre, 1'50 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle Clavé, 25 : Imprenta

Anuncios a precios convencionales
No se devuelven los originales

Política d'odis

No podem restar callats davant les infàmies estampades en el setmanari «Gent d'Ara», en son nombre corresponent de 28 del finit maig.

Amb motiu de la propaganda iniciada per la Concentració Lliberal i d'una manera molt particular per les doctrines sustentades, sobre expropiació forçosa, pel nostre il·lustre capdill don Santiago Alba, l'orgue dels nacionalistes vallesans les emprèn contra el capdavanter de l'esquerra lliberal, els diputats de la Unió Monàrquica Nacional i fins contra el diputat a Corts per aquest districte En Francisco Torras Villà.

L'autor de l'article en qüestió, és un senyor que pateix la mania de l'agricultura, si bé d'ella no en té el més lleu coneixement, car no altra cosa implica l'afirmar seriosament que a Espanya, en matèria agrícola no hi ha res que reclami solucions. No te doncs, d'estranyar, que en parlar de les teories del Sr. Alba sobre expropiació forçosa de la terra, inventi una sèrie de tonteries que indubtablement faràn sonriure als seus companys «de l'art».

El què no té explicació, és que per a combatre una doctrina, equivocada o no, s'utilitzin armes tant indignes i reprovables com són la insídia, la injúria i la calúnnia.

Ja suposem que el senyor Cambó, *leader* dels regionalistes, no daria conformitat a les malèvoles i gratuïtes afirmacions que envers la vida pública i privada del Sr. Alba fa l'artificialista de «Gent d'Ara», car no hi ha molts anys que junts compartiren les tasques del govern, i no creiem ho tingués a deshonra el director de la Lliga.

No ens extranya l'afecte que els nacionalistes senten pel cap de l'es-

querra lliberal, ja que ha estat potser l'únic polític que, verament coneixedor de la qüestió catalana, no ha cregut mai en «el pavorós problema català», ideat per quatre vividors de la política, amb el del·liberat propòsit de cotitzar en les altes esferes i conquerir prebendes i mil·lions amb que robustir llurs caixes de cabdals.

Antiguament, ni els ex-ministres catalans podien gaudir de palaus amb salons orientals; ni viatjar en *yacht* cap a Escòcia, acompanyats de *distinguidas damas*; com no els estava permès als ex-regidors de la Ciutat Comtal, fer vida de disbauxes, semblant bitllets de mil pessetes per a recollir no sabem quin fruit. I consti que mai ha estat en nostre ànim el cercar per quins mitjans han arribat a mil·lionaris uns senyors sense altre medi de vida conegut que el derivat de l'usdefruit de una acta de Diputat, avalorada per la posició que s'ocupa en determinada agrupació política.

El virrei de Catalunya i l'espasa d'en Bernat

El senyor Puig i Cadafalch, President de la Mancomunitat de Catalunya, ha dit unes ironies als periodistes barcelonins en parlar de les Memòries del Tribunal de Comptes.

Recordaràn nostres lectors, pel què han dit els diaris, tant de Madrid com de Barcelona, que dit Tribunal ha elevat una memòria a les Corts d'Espanya, en compliment del què dicta la llei, i en la mateixa s'ocupa dels organismes «tramposos». Col·loca entre aquests a la Mancomunitat Catalana, que en rendir comptes a l'Estat, sempre ha fet el sord. I l'alt Tribunal crida l'atenció del Parlament recordant-li que solament estàn exempts de rendir comptes, per sobe-

ria, les Corts i el rei.

El virrei de Catalunya, acostumat a no dir mai com se gasta el diner en aquella casa, s'ha mofat de la Memòria, dient que ja fa set anys que el dit Tribunal vé amb la mateixa cançó.

I ha afegit despectivament:

«El Consell de la Mancomunitat s'ha limitat a donar-se per enterat. Aqueix Tribunal no peca pas per exclusivament zelós del seu deure. Examina encare els comptes de 1882. Els conec bé; per alguna soc arqueòleg...»

Què dirà el Tribunal susdit, quan s'enferi de que l'home dels quaranta i tants sous considera això com una vella «espasa d'en Bernat»? Què dirà el Sr. Espada, a tot això?

La Mancomunitat Catalana no rendeix comptes; més és capàs de rendir i sobrepujar en *frescura* a tots els «tramposos» haguts i per haver.

El senyor Sanz de Quejana, ha defensat fa pocs dies, en una sessió del Senat, al Tribunal de Comptes dels atacs que li han sigut dirigits per la seva última Memòria elevada a les Corts.

Dit senador, en recollir els ridícols judicis del president de la Mancomunitat, digué que els que no presenten comptes de les seves despeses, estàn obligats a fer-ho, i que, no fent-ho, tenen un nom: «Prestidigitadors».

«Tramposos»!...

«Prestidigitadors»!...

D'això s'en diu tirar dret, i fer *surru*.

Al cap de l'home dels innombrables sous; a la testa de l'incomparable Puig i Cadafalch, virrei de... les mitges blanques!

A cada... president, li arriba el seu Sant Martí.

CANONGE III

Un Pare-nostre per als que van errats de comptes

Si a Granollers no ens coneguessim tots, podria fer pensar quelcom l'article publicat en l'orgue d'en Riba, pomposament titulat «Traslado, fugida, o desterro?», relacionat amb els germans Torras.

No ens estranya que don Santiago, en enterar-se que nostre diputat, complint son deure, assisteix a totes les sessions del Congrés, hagi cregut posar una «pica en Flandes» amb la publicació de l'escrit que ens ocupa, afirmant que abandona o menypreua els interessos que li foren encomanats.

Es cert que en Torras no posseeix el dó de l'ubicuitat i que no pot ésser a un mateix temps a Madrid, Barcelona i Granollers; emperò no ho és menys que aprofita els dies que resta tancat el Parlament per a posar-se en contacte amb els seus electors de Granollers i altres pobles del districte per a fer-se capàs de llurs necessitats que amb tant d'interès fa arribar als Centres oficials, essent coronades per l'èxit les seves reiterades i justes demandes en prò dels interessos del Vallès.

El cos de Redacció i els col·laboradors de «Gent d'Ara», semblen talment recrutats a les Batueques, car parlen, o millor, malparien de Granollers i els seus homes com si llurs escrits fossin per a Xina, on fora molt difícil comprovar o refutar les seves asseveracions.

Emperò aquí, on ens coneixem tots, i fins recordem la *profitosa* gestió de don Santiago en el Municipi barceloní durant el temps que va regentar la Presidència de la Comissió de Foment, el voler assabentar als granollerins que en Francisco Torras abandona la seva ciutat nadiua; la família; la seva indústria i la política, és donar palesa prova d'una ignocència tant exagerada, que farà somriure a's nostres amics i sospirar als quatre adversaris que té a Granollers, somniant en una conquesta, o possible *reconquesta*.

Pel què afecta al qui fou digne Alcalde, en Paulí Torras, sols direm al senyor Riba que comparteix amb la major assiduïtat les tasques del Consistori, complint son deure en la forma de sempre des de que intervé en l'administració municipal, ja en la Presidència de la Corporació, ja ocupant l'escó de conceller.

I que tot allò del mig mil·lió de pessetes de deute; de la manca de crèdit, i de l'embarg de la Mancomunitat, són *cuentos y armas al hombre*, car l'Ajuntament ni coneix aquests acreedors imaginaris, ni ha trobat cap industrial que es negués a prestar un servei, puix saben de sobres que es paga amb escrupulosa puntualitat; ni sisquera l'embarg de la Mancomunitat ha entorpit en el més mínim la marxa administrativa del Municipi.

Res, que tot ha estat una equivocació del capdill dels regionalistes del Vallès i el més es-

pantós dels ridícols pels qui s'han fiat d'unes seguretats filles d'il·lusions del moment.

Per això hem començat l'article demanant «un Pare nostre per als que van errats de comptes.»

Pum! Pim! Pam!...

El parlar bé, no costa... una pesseta.
JO

Amic Ivon: Vos remercio de tot cor l'amistat que em brindeu, a quina corresponc gustosíssim am la meua més lleal i sincera.

Canviada aquesta primera salutació, passaré a contestar-vos, fil per randa, els paragrafs de la vostra mai prou estimada lletra.

Com les dides, quan escriuen al seu *novio*, començaré amb allò de...

Sabrás que de lo que ma dices.

Califiqueu d'atinadíssim, humorístic i inofensiu el meu pobre articlel «Parleu bé si us plau, don Santiago!», del què us en dono mercès agrafidíssim, ja que en fer-lo vaig proposar-me tot això que dieu i al mateix temps per a que servís de lliçó als malparlats de «Gent d'Ara». El meu intent ha tingut franca acollida en vos, i us ho remercio de tot cor.

Anuncieu esfumar-vos de les tasques periodístiques, quan «Gent d'Ara» i EL DEMOCRATA adoptin, per a les seves lluites, el lèxic degut i que el bon seny imposa.

Vostra decisió, amic Ivon, m'estrusteix, puix, tot just començada l'amistat nostra, serà flor d'un dia, que, per a que no es marceixi de pressa, tindré de regar-la de tant en tant amb alguna paraulota... I això, vos no ho permeteu pas. Oi, estimat Ivon?

Vostra franquesa i sinceritat me captiven. Confesseu que «Gent d'Ara» ha sofert la relliscada del mal parlar, i també que creieu més necessari el domini de la netedat entre els seus redactors que entre nosaltres. Sou immens, amic Ivon, i des d'ara us admiro i reverencio, prometent formalment intercedir en el sí d'aquest periòdic en el sentit de que jamai puguin ferir la castetat de vostres oïds, qualques paraules ordinàries.

Llengua catalana!... També m'agrada la de vedella, caríssim Ivon. (Això és senzillament un acudit; i, com sabeu que soc aprenent d'humorista... veus-ho-aquí!)

Altament, en això de la llengua no penso com vos, amic Ivon. Vos dieu que per nostra influència, les planes de «Gent d'Ara» i EL DEMOCRATA seràn sempre més espill de les bel·les i perfeccions de nostra mai prou alabada llengua. Jo, per desgràcia, no posseeixo la sabiduria de Xenius, malgrat el què d'ell digui en Puig i Cadafalch, ni la inspiració i cultura de nostres més preclars poetes i escriptors, per a cantar-la com se mereix. Jo, incommensurable Ivon, soc un pobret Novi en el sentit d'aquell *Perico de los Palotes d'allende*; ço és, un infeliç que en veure quatre tonteses que escriu i les hi posen en lletres de motllo, estic més content que en Cambó quan era Ministre de Finances. I per això, no puc, amb el meu migrat enginy, fer altra cosa que unes quantes tonteries que sé que no interessen a ningú, només que a vos; més ja en tinc prou, perquè vos, enrranyable Ivon, no podeu capir l'immens goig que m'ha produït vostre escrit, en fer-me objecte de tant preuada distinció. Mideixo l'al-

canç de la meua impotència, i us resto agraït a tanta gentilesa.

Ara entraré de ple a contestar vostres *observacions*, senyalant-les també amb el mateix ordre numèric:

Primera: Com vos, caríssim Ivon, conec l'aspecte polític de la ciutat de Granollers; més, heu de permetre'm dir-vos que aneu equivocats en afirmar que jo soc granollerí. No, Ivon, no; jo soc fill d'Arbeca, (això cau entre Tot-Sans i Manresa, un xic cap a l'esquerra, sabeu?) No obstant, com vos, sento l'amor a aquesta ciutat i fa molts anys que em preocupa la seva activitat política, i he militat sempre al costat dels homes que d'això no n'han fet un ofici ni un *medro* personal per a disfrutar les benaurances d'una vida de paràssit, nodrint-se i esplaïant-se en el llot de les seves concupiscències. No, amic Ivon, no. Jo sento l'amor a nostre terrer català com el primer; més, no crec en els homes que la sacrifiquen per a gaudir-se'n ells; jo crec en els que es desvetllen i se sacrifiquen per a millorar-la, honrar-la i enaltir-la, tot desemmascarant a tants i tants *vius* com per desgràcia patim.

Segona: Naturalment que l'humorisme i la ironia són dos excel·lents armes de combat; i ja que parleu dels grans humoristes i caricatures Tito, Marín i Bagaria, tinc d'assabentar-vos, incògnit Ivon, que jo en les meves hores d'esplai també faig *ninots*, i no capireu mai el goig que experimento quan dibuixo a en Cambó, buscant-li la psicologia d'aquell *interessant* crani, i em surt tal i com jo el veig; ço és, amb aquelles línies entre mefistofèliques i d'au de rapinya!... Oi que vos també el veieu així?...

Vos feu vots perquè els meus «pobres treballats d'un aprenent humorista esdevinguin obres definitives que puguin enorgullir als granollerins», i jo hi afegeixo que també puguin estar-ne joiosos els d'Arbeca, que són els meus germans; remerciant-vos de tot cor la vostra lloable intenció, simpàtic Ivon.

Demostreu que us he inspirat un carinyo tant gran, que fins vostre esperit de sacrifici arribaria per a mi fer-vos capàs, a l'objecte de facilitar-me material, de cometre «tartarlnades». Vos no fareu això, estimadíssim Ivon; els homes escollits no poden fer ridícoleses, ni sabrieu fer-les. Deixeu això per als esperits eixorcs, buids, vulgars i adozenats, com tants dons Santiagos hi ha pel món; puix, com us deia l'altre dia, jo amb un don Santiago ne tinc prou per a *moscular-me*. I, quina necessitat tinc d'anar-lo a cercar a Madrid, si el trobo *vivito i coleando* aquí, a Granollers? No trobeu que...?

El carinyo profón que em demostreu, igual com si m'haguessiu posat al món, inspira en mí un nou amor filial, quin estímul és més suggestiu i frisós, puix que va embolcallat en un agre-dolç de misteri per la vostra incògnita, ja que desconec qui sou... Oi que un dia us aixecareu aquest vel de misteri per a ensenyar-me la fesomia vostra?

Tercera: Ja és viure a la *babalà*, ja, i ésser una mica massa *padrés*, pensar que algún dia veureu el meu nom en lletres d'or! Vostre entusiasme vers aquest pobre neofit us porta a delirar, admirable Ivon! Tot el més, podreu veure'l, algún dia, en *lletres* de fàcil cobro, o de difícil, que això dependrà dels cabals de que disposi el dia que m'en endossin una entre cap i coll, que és allí on els mortals hi criem la llana...

Ah! allò que dieu de don Santiago Alba, a qui qualifiqueu d'immens, ja queda contestat més

amuntet d'aquest mal girbat article; i respecte a la meua filiació política, dec dir-vos, simpàtic mecenes, que milito en les hosts dels benaventurats, que encara creiem que el món pot girar-se com una mitja, un mitjó o bé una berretina (trieu el què més us plagui). Ja ho sé, soc un il·lús; més, què hi voleu fer, admirat Ivon?

Quarta: M'assabenteu d'haver donat una estirada d'orelles a qui qualifiqueu de «funest pertorbador de la nostra sacrossanta tranquil·litat». Bufa! (ai, perdoneu!); pot ser n'heu fet un gra massa! Ivon estimat, us exposeu a que els apèndices indicats, li creixin un xic més, i això no està bé i a això no hi ha dret! A més, que... no és tant *firo* com voleu suposar; tot lo més una mica esverat, i pot-ser en el *fondo* és un bon xicot, ja veieu!

Ara sí que tinc de picar-vos els dits, Ivon! Heude saber que als homes que tenen un defecte qual causa l'ha motivat un fet en el qual aquells no hi tenen part ni culpa, mai, jamai, s'els hi deu tirar en cara i menys retreure'ls-hi. Per exemple, si vos haguessiu nascut geperut (i qui diu geperut, vol dir amb un altre defecte qualsevol), seria una infàmia que pels carrers i per part dels vostres conveïns fossiu cridat a tota hora amb el nom estigmàtic que, per culpa d'altri haurieu de suportar el pes feixuc i vergonyós. No cal disfressar-les aqueixes paraulotes, cercant atenuants al diccionari; és preferible no dir-les. Les culpes dels pares no han de pagar-les els fills, que aquests cap culpa en tenen. No obstant això, és d'alarbar vostre bon intent pel què heu fet contra els malparlats de «Gent d'Ara».

Quinta: Us donaria una abraçada i us faria un petó, si anessiu afeitat de cara, incomparable Ivon. Alabat sia Deu!, no sou «lliguero»! Altra qualitat que admiro en vos. Això demostra que sou aimant de Catalunya i digne fill d'aquesta terra mai prou alabada. Us felicito amb tota l'ànima... de cantí que Déu m'ha donat.

Com vos, jo també cerco la veritat. Més, la veritat on és, car amic? L'amor a la pàtria pot ensenyar-nos-la nua i tal com és, la Veritat? Tots l'estimem a la Pàtria, Ivon; més, de quantes distintes maneres!. Pregunteu a en Cambó si estima a Catalunya i us contestarà que «més que tothom!», i ja veieu com l'ha es-carnida i vexada!...

Creieu sincerament que un dia deixarem de ésser «torristes». Per què no, volgut Ivon? Un dia en Torras pot desaparèixer del món dels vius (no aprofiteu aquesta frase per a fer-ne un xistu, eh?, puix parlo en sèrio) vull dir que pot morir-se, vaja! ja que per això som tots els mortals; però la Pàtria i la Veritat no moriran mai, mai! .. Ho sentiu?

Encara que de secà i de barato, aquestes filosofies no me las negareu pas, oi, Ivon?

No heu de justificar-me documentalment a la fauna que perteneixen; la vostra *sapiència* ho certifica; jo per etzar o fatalisme, en aquest punt ja no sé on soc ..

M'inviteu a una controvèrsia, o com si diguessim a un *pugilato*, a fi de «glosar» el «torrisme», paraula que dieu hem inventat nosaltres en llaor a-nostre mestre. Jo no sé qui l'ha inventada aqueixa paraula; més, dec dir-vos que això diu molt en favor del mestre, tant si ho han fet els «torristes» com els «troianos».

Amic Ivon, cal concretar aquest punt. Vos atacareu el «torrisme» i jo el defensaré. Més, vos, a qui defensareu, i jo a qui tinc d'afacar? Al «cambonisme»? Si és així, ja hi estem

anant! El Francisquet de Verges és la meua *debilitat!*...

Som-hi? Pim, pam, pum!

A reveure, Ivon Vostre,

NOVI

NOTETA

I quines il·lusions es fa el «trapacer» de «Gent d'Ara»!

No seré jo qui li negui «el que sempre hagi tingut el concepte de *mascle*»; el concepte sí, però *res més*, per allò de que, «del dicho al hecho. »

El verí que destil·la contra un senyor que no ha fet política en el districte, palesa d'una manera indubtable, que el «trapacer» té quelcom «a liquidar» amb el senyor Anglés, en qual cas, no són pas les columnes d'un setmanari polític les més apropiades per a «cobrar» molèsties rebudes; és un altre, el «pago» que s'imposa.

Ah, i allò de que els treballs no s'admeten sense firma i que s'en fan responsables els seus autors, em permetrà el «trapacer» que fassi una mitja rialla.

L'únic responsable és en Camillo, director de «Gent d'Ara», i està demostrat que és un ser perfectament irresponsable.

Mejoras de importancia

Revisten extraordinaria importancia las obras públicas que con el concurso del Estado se ejecutan en nuestro distrito.

A la terminación del puente de San Fausto de Campcentellas en la carretera de Mollet a Badalona, seguirá en breve la del magnífico construido sobre el Mogent en La Roca, mejoras muy sentidas y de una necesidad imperiosa.

Muy adelantados hemos visto los trabajos del puente de la Riera de Corró, en Las Franquesas, al igual que las del emplazado sobre el Mogent en la carretera de Vallromanas a Montmeló.

Asimismo nos comunican de La Garriga que, merced a la intervención del Diputado a Cortes don Francisco Torras, por la Dirección de Obras Públicas se han librado 4,000 pesetas para proceder a la inmediata reparación de la carretera, trozo comprendido en dicha población, y que muy en breve se pondrá a pública información el plano para el cambio de trazado de la carretera de Barcelona a Ribas, travesía de La Garriga.

Con esto y la reciente inauguración del teléfono del Estado en los vecinos pueblos de Parets, Llíssá de Munt y Llíssá de Vall, queda patentizada la inusitada actividad e interés de nuestro dignísimo diputado a Cortes en pro de los intereses del Distrito cuya representación le fué confiada.

Los Ayuntamientos de Badalona y Moncada han tomado el acuerdo de votar la cantidad correspondiente para el estudio del camino vecinal de Badalona, por el Canyet, a Moncada.

Pasividad sospechosa

Es objeto de comentarios muy sabrosos, la pasividad con que la Mancomunidad de Cataluña acoge las pretensiones de los pueblos del Distrito de Granollers por lo que se refiere a obras públicas.

Cuando no actúa de embajador el Dipu-

tado provincial señor de Riba exigiendo sumisión a los pueblos a cambio de promesas para el porvenir, se cierra la caja del organismo regional y duermen el sueño de los justos los proyectos y expedientes que se refieren a obras y mejoras a cargo de la Mancomunidad.

¿Por qué no han ido a subasta los caminos de la carretera de Sabadell a Granollers a Llíssá de Vall y el primer trozo de Palautordera a Montseny?

Si los directores de la Mancomunidad quieren prescindir en absoluto del Distrito de Granollers que lo digan bien claramente y veremos cual será la postura que nos obligarán a adoptar estos nuevos señores feudales.

DESDE BADALONA

El último sábado y organizado por el «Centro Liberal Demócrata» de Badalona, unos cuantos amigos de nuestro diputado a Cortes don Francisco Torras Villà, reunieron en fraternal ágape, para homenajear al activo diputado en gracia a su gestión acertada y beneficiosa para los intereses del Distrito Granollers-Badalona.

Más de cincuenta comensales, presididos por el homenajeado, sentáronse a la mesa, y compartieron amigablemente. Al descorcharse el champaña, el presidente de la entidad organizadora, señor Pérez, inició los brindis, ofreciendo el banquete con breves y sentidas palabras. A continuación levantaron su copa, felicitando al señor Torras por su gestión como diputado, el presidente de la Junta Municipal del Partido Radical en Badalona, señor Estrany, quien en nombre de sus correligionarios ofreció el concurso del Partido al señor Torras para todo aquello que representara un beneficio moral y material para el Distrito y significara un adelanto en pro de los ideales de libertad y democracia.

Los señores Batlle, Barriga, Schilt y Serra, concejales de Badalona, tuvieron bellas palabras de loa al homenajeado, haciendo votos para seguir combatiendo a la Lliga Regionalista, cuya comunidad política tuvo largo tiempo abandonado el distrito, en donde sólo imperaba su caciquismo.

Pronunciaron también breves parlamentos nuestros particulares amigos el doctor Cándido Gómez y el señor Miguel Benedí.

Finalmente el señor Torras, en un sentido y elocuente discurso, explicó a grandes rasgos sus trabajos en pro del distrito que representa, que dijo seguiría trabajando constantemente en pro de su engrandecimiento, anunciando los firmes propósitos de ser el blanco en una nueva lucha electoral, para seguir representándolo en las Cortes.

Agradeció por último el homenaje, siendo ovacionado calurosamente al final de su parlamento, al igual que lo fueron quienes le precedieron.

Se leyeron, entre otras que no recordamos, las adhesiones de D. José Barriga, del Dr. Segura, de don Pedro Sabaté, de don Juan Giró y del Centro Loredán.

Antes de terminar el acto, el señor Torras propuso se enviara un telegrama al Club «F. C. Badalona», que realiza una *tourneé* futbolística por el Norte de España, felicitándole por las victorias que obtiene.

El acto terminó a las doce de la noche, en medio del mayor entusiasmo y deseos de dar la batalla definitiva a la Lliga Regionalista.

Corresponsal

Imp. GARRELL. — Teléfono 117 : Granollers

COMESTIBLES

PASTELERIA : REPOSTERIA

CASA CUNILLERA

Plaza Constitución, 28

Gaseoses

Sifons i Aixerops

CLOTET

Fábrica i despatx:

Plaça d'Angel Guimerá

CASA GARRELL**IMPREMTA**

Establerta l'any 1860

Articles d'Escriptori i Dibuix
Llibres Ratllats : Blocs NotesDiaris : Revistes : Novel·les
Assortit de Joguines : Postals

Carrer Clavé, 25

GRANOLLERS

Telèfon 117

Eduard PUJOL

Clavé, 35 ANTIGA CASA GRAS Telèfon 47

Novetats : Camiseria : Merceria
Roba blanca : Géneres de punt
Articles per a regals
Paraigües : Bastons
Ombrel·les

DISPONIBLE

El Demócrata

Organo de la Coalición Liberal Democrática

ANUNCIOS, EDICTOS Y COMUNICADOS
a precios convencionalesRedacción
Calle de Corró, 96Administración
Calle Clavé, 25 : Imprenta